

Historie a současnost léčby idiopatické trombocytopenické purpury

Studentka Veronika Šimková zpracovala ve své bakalářské práci téma léčby ITP. Výběr tématu je vysoce aktuální, neboť se pro léčbu tohoto poměrně rozšířeného onemocnění – byť diagnosticky stále velmi vágně pojatého – objevují nové terapeutické možnosti, které slibují zlepšení osudu některých pacientů rezistentních na dosavadní léčbu. Práce je pojata jako rešerše dostupných informací z odborné literatury. Vzhledem k zadání – tj. porovnání dat historických se současnými – nebylo možné údaje zpracovat formou výzkumu, neboť nebylo v našich možnostech předložit studentce k prozkoumání dokumentaci vybraných pacientů z archivu za několik desetiletí (resp. století) zpětně. Co se koncepce textu týče: v úvodu vymezuje autorka pojem ITP, všímá si choroby v kontextu historickém i klasifikačním a i z hlediska symptomatologie. Následně se zabývá diagnostikou a diferenciální diagnostikou choroby a její patogenezi. Následující kapitola věnovaná krevním destičkám mimo jiné rozvádí diferenciální diagnostiku o další formy trombocytopenie – z mého pohledu by však bylo účelnější zařadit tuto část přinášející vesměs teoretická data potřebná pro chápání vlastní ITP více do úvodu práce, navíc vnímám stávajícím vřazením 4.kapitoly porušení kontinuity prezentovaných údajů věnovaných vlastní ITP, neboť v 5.kapitole se autorka k chorobě opět vrací uvedením epidemiologických dat. Jako velmi pozitivní zde hodnotím užití kazuistik. V kapitolách 6 a 7 je konečně prezentován vlastní cíl práce, tedy porovnání historických zkušeností s moderními terapeutickými přístupy: odstavce pojednávající o historických milnicích jsou psány čtivě a poutavě, nicméně se velmi často od vlastních léčebných pokusů obsahově uchylují k zajímavému líčení postupného objevování autoimunitních dějů vědou (týkající se samozřejmě i ITP), terapeutické snahy z těch dob jsou ale značně zredukovány vesměs jen na postupy, které se z dřívější éry uplatňují i dosud (splenektomie, kortikoterapie), a na zmínku o staročínském bylinářství. Název kapitoly sice neslibuje přehled dřívějších terapeutických postupů, očekával jsem ale zpracování problematiky v kontextu názvu celé práce. Snad je nedostatek historických faktů podmíněn i skutečností, že archaická hematologická literatura, z níž by bylo možno uведенá data čerpat, je v odborných knihovnách již velmi málo dostupná. Naproti tomu kapitola 7 velmi uceleně přibližuje současné terapeutické trendy, od bazálních a nejjednodušších postupů – používaných pro majoritní část pacientů - až po nejmodernější farmaka, která byla vyvinuta. V práci jsou pro argumentaci využity dostupné literární zdroje a text je doplněn řadou přehledných obrázků i tabulek. Po stránce stylistické je text psán velmi srozumitelně, je velmi dobře pochopitelný; určitou slabinou předložené práce (třebaže by to mohlo být z hlediska edukativního eventuálně nahlíženo jako klad) je několikeré opakování stejných faktů v různých navazujících kapitolách – takto navozený pocit dějů u mě při čtení na mne působil nepatříčně rušivě. Nenacházím nicméně žádné jazykové chyby.

Práci s přihlédnutím k všem výše uvedeným charakteristikám hodnotím jako **velmi dobrou**.

Otázka k obhajobě: Našla jste v literatuře údaj, jaké procento pacientů s ITP je v současnosti léčeno v ČR / ve světě TPO mimetiky?